

C/2024/3619

17.6.2024

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2024 r. – Novis/Komisja

(Sprawa T-179/24)

(C/2024/3619)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novis Insurance Company, Novis Versicherungsgesellschaft, Novis Compagnia di Assicurazioni, Novis Poisťovňa a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: A. Börner i S. Henrich, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności formalnego ogłoszenia C(2022) 6455 wersja ostateczna strony pozwanej z dnia 13 września 2022 r. (zwanego dalej „zaskarżonym aktem”) oraz
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ strona pozwana nie umożliwiła stronie skarżącej bycia wysłuchaną przed wydaniem zaskarżonego aktu.

Ponieważ pozwana utrzymywała niejawność zaskarżonego aktu i jego przygotowanie przed skarżącą, ta ostatnia nie została poinformowana i nie miała możliwości zapoznania się z faktami i informacjami leżącymi u jego podstaw, a wręcz przeciwnie, powzięła wiadomość o zaskarżonym akcie przyjętym przez pozwaną dopiero z komunikatu prasowego pozwanej z dnia 13 września 2022 r., co stanowi naruszenie prawa skarżącego do bycia wysłuchanym zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. a) karty.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do dostępu do akt sprawy strony pozwanej zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. b) karty.

Ponieważ pozwana utrzymywała niejawność zaskarżonego aktu i jego przygotowania przed skarżącą, uniemożliwiła skarżącej dostęp do dotyczących jej akt, co stanowi naruszenie jej podstawowego prawa dostępu do akt, zagwarantowanego w art. 41 ust. 2 lit. b) karty.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do rzetelnego postępowania administracyjnego, w tym prawa strony skarżącej do uczestnictwa na mocy art. 41 ust. 1 i 2 karty, a także prawa do sprawiedliwego wykonywania uprawnień dyskrejonalnych.

Ponieważ pozwana utrzymywała niejawność zaskarżonego aktu i jego przygotowanie przed stroną skarżącą, pozwana nie przestrzegała podstawowych zasad rzetelnego postępowania administracyjnego, w tym prawa strony skarżącej do uczestnictwa, oraz sprawiedliwego wykonywania uprawnień dyskrejonalnych, co stanowi naruszenie prawa do bezstronnego traktowania, w szczególności obowiązku staranności przy przygotowywaniu decyzji administracyjnych, a mianowicie art. 41 ust. 1 karty. Pozwana oparła zaskarżony akt wyłącznie na informacjach dostarczonych przez właściwy organ krajowy, Národná Banka Slovenska (zwany dalej „właściwym organem krajowym”), oraz Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (zwany dalej „EIOPA”). Weryfikacja informacji uzyskanych przez EIOPA lub właściwy organ krajowy miała szczególne znaczenie w świetle istnienia skutków zaskarżonego aktu dla skarżącej.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu zgodnie z art. 47 akapit 1 karty.

Ponieważ pozwana utrzymywała niejawność zaskarżonego aktu i jego przygotowania przed skarżącą, pozwana bezprawnie naruszyła jej możliwości skorzystania z przysługującego jej podstawowego prawa do bycia wysłuchaną i dostępu do akt, ustanowionego w art. 41 ust. 2 lit. a) i b) karty. Strona pozwana jednocześnie narusza podstawowe prawo skarżącej do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu zagwarantowane w art. 47 karty.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽¹⁾ poprzez przeprowadzenie dochodzenia w niewystarczającym zakresie, ustalenie i ocenę istotnych okoliczności faktycznych, na podstawie których został wydany zaskarżony akt.

Artykuł 17 ust. 3, 4 i 7 rozporządzenia nr 1094/2010 przewiduje pośredni trzystopniowy proces obejmujący obowiązki EIOPA, strony pozwanej i właściwego organu krajowego, które są rozdzielone, nakładane, a nawet powielane między trzy podmioty. Pomimo jasnych wskazówek co do podwyższonego ryzyka niewłaściwego przekazania informacji i błędów oraz poważnych konsekwencji zaskarżonego aktu, pozwana nie zbadała prawidłowo.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżony akt stanowi nadużycie władzy, wykraczając poza granice jego uprawnień wynikających z art. 17 rozporządzenia nr 1094/2010.

Wydając de facto świadomą decyzję wraz ze specjalną instrukcją skierowaną do właściwego organu krajowego o cofnięciu licencji dla konkretnego przedsiębiorstwa [zamiast wydania decyzji EIOPA na podstawie art. 17 ust. 6 rozporządzenia nr 1094/2010 lub postępowania na podstawie art. 258 TFUE], pozwana świadomie pominęła fakt, że formalne opinie nie są wiążące na mocy art. 288 ust. 5 TFUE, i znacznie przekroczyła granice uprawnień przyznanych jej na mocy art. 17 rozporządzenia nr 1094/2010. Stanowi to nadużycie władzy w świetle prawa Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 48).